

ЖИВИТЕ КАМЪНИ НА СИХЕМ

Джим Стейли

Сихем е един от най-невероятните градове в Библията, но това не е просто град. Неговото значение е много по-дълбоко. Сихем е портал, през който се срещат Царството небесно и обитателите на Земята. Във всеки негов камък са запечатани духовни и пророчески подтекстове, така че неговото значение надхвърля далеч рамките на един обикновен град. В тази статия искам да ви разкрия смисъла на тези живи камъни на Сихем, предоставяйки на Светия Дух възможността да ви пренесе в миналото, точно на онова място, където на Исус Навин бяха дадени предписанията за народа на Яхве, за Божия жертвеник.

Второзаконие 27:1-4

“Тогавя Моисей с Израилевите старейшини заповяда на людетe, казвайки: Пазете всичките заповеди, които днес ви заповядвам. И в деня, когато минете през Йордан към земята, която Господ твоят Бог ти дава, постави си големи камъни, измажи ги с вар, и напиши на тях всичките думи на тоя закон, като преминеш Йордан, за да влезеш в земята, която Господ твоят Бог ти дава, земя гдето текат мляко и мед, както ти се е обещал Господ Бог на бащите ти. За това, като преминете Йордан, поставете на хълма Гевал тия камъни, за които днес ви заповядвам, и измажи ги с вар.”

“ПРЕМИНИ”

Какво означава тази дума в оригиналния език? Колкото и да е невероятно, на иврит тази дума звучи “иврит”. Да, именно така! От гледна точка на иврит, “евреин” (от думата “иври”) означава “преминал”. Когато след блуждаенето в пустинята, те бяха готови да “преминат” в Обетованата земя, беше им заповядано да сложат тия камъни на едно определено място. Но ключовата дума тук е “преход”. Това беше преместване от едната страна, която беше мъртва, на другата, която беше пълна с живот.

2 Коринтяни 5:17

За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото ПРЕМИНА; ето, [всичко] стана ново.

Йоан 5:24

Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е ПРЕМИНАЛ от смъртта в живота.

Посочените по-горе текстове от Писанието ни казват, че “в Христос” ние се явяваме “преминаващи” в Него. От духовна гледна точка, това означава, че Обетованата земя представлява Йешуа, а статуса ни “в Христос” - е фактически пребиваване в нея. Въпреки това, даже и вече да сте в Обетованата земя, това съвсем не означава, че отсега нататък вие ще можете да лежите ден и нощ в хамак и да отпивате ягодов коктейл. Това означава, че вие сте в действащ завет с Отец и имате поддръжката на Сина Му, Който ви помага да изтребвате исполините. Той ще ви помогне да си върнете земята, която ви принадлежи. В известен смисъл, това влизане в завета се случва именно в Сихем с помощта на покритите с вар живи (необработени) камъни, върху които са написани заповедите.

Каква е разликата между дяланите камъни и живите камъни ?

Дяланите камъни са изсечени, обработени и оформени от човек, за да бъдат удобни на него за употреба в неговите строителни цели. Всички те изглеждат по един и същ начин и в окончателния им вид, получават едни и същи блокчета, съединени здраво едно с друго, за да се постигне общата цел. От друга страна, да се построи нещо с помощта на живи недялани камъни, е много сложна задача. Представете си, че вместо с безупречни правоъгълни блокчета, които вие слагате просто едно над друго, формирайки с тях стена, вземате кръгли камъни и камъни със всевъзможни форми и размери и се опитвате да направите от тях стена. Ето, точно така в древността, евреите (преминалите) са строили жертвениците. За да направите това, ще ви се наложи да запълвате причудливите пространства, появяващи се в хода на строежа, с камъни с различни размери и форми. Мнозинство били малките скални камъни, които почти винаги даже не превишавали размера на камъче, с което бихте правили “жабка”(кръгчета) по повърхността на водата на езеро. С такива камъчета се запълвали пространствата между големите камъни така, че да се зафиксират на мястото си. Образно казано, те “поддържали ръцете” на големите камъни.

1 Петрово 2:4-5

“При Когото идвайки, като при жив камък, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и скъпоценен, и вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, за да станете свето свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исуса Христа.”

Както се вижда от стиха, представен по-горе, камъните олицетворяват хората. Тези, които не пребъдват в Христос са дялани камъни. Те са оформени от хора и изглеждат по един и същ начин. Крайният резултат е строеж или дом, в който в центъра на всеобщото внимание, са поставени самите тия камъни, за да показват тяхната си слава. Това е една здрава стена, в която всички блокове се вписват перфектно и всеки от тях трябва да изглежда точно същия както всички други. В такава стена няма място за малки камъчета, или камъни с необичайна форма. За съжаление, много религиозни организации приличат точно на такъв дом от такива стени. В същото време дом, построен от живи (недялани) камъни, изисква използването на камъни с най-различни форми и размери. Това е една разнородна вярваща общност, в която всички са щастливи и се радват за всеки. В

нея разбират, че даже и най -малкото “камъче” е важно, защото помага да се удържат на местата си най-големите камъни. В духовният дом и духовният олтар, издиган от Йешуа, се признава огромната ценност на всеки човек, като такъв какъвто е бил създаден. Бог не иска хората да променят формата си, която са получили от Него при сътворението си, защото Той още при основаването на Земята е ЗНАЕЛ С ТОЧНОСТ къде именно тези камъни ще заемат място в Неговата стена. Невероятно, но на иврит думата камък звучи “ебен” и се състои от буквите АЛЕФ, БЕТ, НУН. От гледна точка на древноеврейската пиктографска писменост, в която на всяка буква е съответствало някакво особено значение, “ебен” означава “силен лидер, който носи живот”. Разбира се, този силен лидер е Йешуа, Крайъгълния камък. Удивителното е, че думата “син” на иврит е “бен” и се състои от буквите БЕТ и НУН, което на палеоиврит означава “дом на живот”. Единственото нещо, което не достига на “домът на живот” за да му се вдъхне наистина живот, за което е и бил създаден, това е буквата АЛЕФ - силния лидер, Йешуа! Думите “ебен” и “бен” са не само съзвучни, но също така и получени от същия корен- думата “бана”, което на иврит означава “строя”! За “строителството” (“бана”) на дома Му, Бог използва живи “камъни” (“ебен”), които са внимателно подредени на мястото си от главния Майстор - Неговия “Син” (бен)! Да бъдеш жив камък, това значи да бъдеш жив СИН! Освен това, от статуса ви на син се подразбира, че сега вие сте упълномощени да бъдете партньори на Майстора в изграждане на Божия дом! Вие не само строители, но също така и в действителност сте камъните, които Той възнамерява да използва в строителството! И така, сега когато знаем, че се явяваме камъните и разбираме какво очаква от нас Бог, нека се върнем на процеса на строителството. За съжаление, когато всички камъни са на мястото си вече, структурата не изглежда особено привлекателна. Строежът има големи камъни, средни по размер, кръгли, квадратни, а пролуките и пространствата между тях са запълнени с малки камъчета и фрагменти. На фона на човешката стена от безупречни дялани блокчета, такъв строеж изглежда неубедителен и Отец го знае. Докато човешката стена от блокчета се наслаждава на своята красота и злорадства на стоящата редом с нея грозновата каменна стена, Отец добавя към Своя жив строеж още един последен шрих, довеждайки го до съвършенство. Той разбира, че разнородната стена, в която всеки камък е важен и която е построена именно така, както Той желае: на основание на Главния Крайъгълен камък Йешуа- няма как да изглежда силна и привлекателна. Тя по-скоро изглежда като купчина камъни, готови всеки момент да се разсипят. Освен всичко друго, дяланите човешки камъни не схващат, че тия живи камъни не трябва да бъдат на всеобщо обзрение, за да не паднат под властта на изкушението на гордостта. Те трябва да бъдат покрити с каменна замазка от друг вид камък : натрошен варовик, от който правят мазилка. Тази мазилка ще обхване всички камъни от всички страни. И после като завършек на всичко, върху тая мазилка се записва Тора. Тя напълно покрива живите камъни, които сега са скрити зад красива външна декорация. Така външният вид на строежа радикално се променя. Стената от правоъгълни, изготвени от човеци блокчета, вече не може да се сравнява с белия вровик, на който красиво са гравирани блестящите като слънцето, думи на Тората.

Божият олтар става модел на Скинията в пълнота.

Оградата, заобикаляща Скинията от всички страни, винаги е олицетворявала свитъка на Тора, обвит около свещениците (живите камъни). Изпълнявайки задълженията си, всички те се намират вътре в помещението с Източната порта (главния Крайъгълен камък), до самият Йешуа. Тора, което в превод от иврит означава "наставления"- това е Божието слово, а Йешуа - това е Словото, станало плът (Йоан 1:14). Той е живата Тора. Хората трябва да виждат не нас, а славата, сияеща чрез нас. Това е, което трябва да им повлияе и да ги насърчи да се присъединят към Божия дом. Гледайки нас, хората трябва да виждат Божието слово. Когато Моисей слезе от планината, след пребиваването си с Яхве, лицето му светеше цялото. По същия начини и ние трябва да изглеждаме в очите на хората. Техния поглед ще бъде съсредоточен на сиянието, излизащо от славата на Божието слово, което ни обкръжава, укрепява и защитава. Нашата стена може да изглежда неправилна, неуравновесена и нестабилна, но когато тя е окръжена от славата на Божието слово, а ние изберем да останем отвътре защитните му граници, ние ставаме силни както никога по-рано.

2 Коринтяни 12:10

"Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен."

В заключение братя, искам да отбележа следното. Въпреки, че всеки камък, използван за олтара, трябва да бъде недялан и положен заедно с другите в някакъв причудлив маниер, напомнящ на пъзел, има един камък, който на пръв поглед даже не изглежда като камък. Не стига това, ами той е даже най-важния от всички. В хода на строителството се използва камък, който е най-важния от всички и в същото време е неразличаем, изглежда като да се е скрил и не иска да бъде видян. Това е варовиковата мазилка, покриваща целия строеж. Този е единственият камък, който е позволено да се разломи и то до неузнаваемост. Сам не знае защо го разбиват така, но това е камъкът, който е задължен да съблюдава следното- другите камъни да остават незасегнати от Майстора и да не попадат под ударите Му. Той вижда как Майстора акуратно влага камъни, внимателно ги нагажда и съединява, съгласно замисъла Си, а варовикът получава удар след удар, неразбиращ какво е извършил, за да заслужи такова жестоко отношение. С всяко отломено парче той мисли, че е възможно да бъде удостоен да го използват може би поне в качеството на камъчета, които ще запълнят пролуките между големите камъни, помагайки им да се удържат на местата си. Но ето още един последен удар и варовикът осъзнава, че от някога прекрасната му форма и яркочестотата му красота, вече нищо не е останало. Той е раздробен до неузнаваемост, превърнат в пясък. В този момент разбира, че него няма да го използват в градежа на стената и в отчаяние отпуска глава, чувства се неизползваем, безполезен и захвърлен. Но ето, че усеща как ръцете на Майстора уверено го загребват, слагат го в корито и го смесват с водата на Словото, според небесната формула. В помощта на мазилката Майсторът започва да запълва всичко по иззиданата стена-всяка пролука, всяко слабо място, докато не се окаже цялата покрита с този разтрошен камък. И тогава този камък започва да разбира каква е била

преследваната цел, с всички тези ужасяващи удари на длетото. Майсторът е искал да го приведе в такова състояние- да стане достатъчно мек и податлив на това, да го използва там където пожелае и когато пожелае Майстора. Варовиковата мазилка - това е син, който не се плаши от длетото, което нанася последните щрихи и изсича думите на Самият Майстор на сърцето, което сега е станало меко и податливо. Варовикът го добивали последен, но го разтрошавали пръв. Сърцето му бивало съкрушавано и разбивано на парченца, в същото време когато другите камъни оставали цели и гледали в ужас какво се случвало с брата им. Но всичко това ставало, за да бъдат постигнати целите на Майстора, Който знаел какво точно прави. Той просто трябва да завърши този олтар, обкръжавайки го със Своето Слово и за осъществяване на финалния етап, просто се нуждаел от кандидат, когото да раздроби.

Приятели, *“за голяма радост го считайте, когато падате в разни изкушения”*.

Това са същите тия смачкващи преживявания, които ви подготвят за приемане на Словото на Живия Бог, навеки гравирани на най-дълбоките фибри на сърцето ви. Ударите Му не са безцелни. Всеки един от тях идеално се вписва в плана на Майстора. Печал ще има само една нощ, а ето -на сутринта ще дойде неизразима радост. Когато се събудите, ще осъзнаете каква роля ви е отредил Майсторът и веднага ще поискате да останете в Неговата ръка. Всеки от вас е ценен и необходим за осъществяването на генералния Му план. Без значение как вие самите се възприемате, Той ви обича такива, каквито сте и ще намери идеалното място за вас, в Неговия величествен строеж. Бъдете благодарни на своя Майстор за това, че е решил да ви създаде именно такива, славете Го за крайния резултат, който вие самите в настоящия момент, може би не сте способни да видите.

Ако сте се оказали под ударите на живота, ако ви нараняват околните, или усещате как длетото ви разбива, ободрете се и се изпълнете с радост в Господа. Именно по тези болезнени моменти ще познаете, че Той ви е избрал, за да напише Словото си на вашето сърце, за да го видят всички. Никога не подлагайте на съмнение постъпките на Майстора или планът Му, но Му позволявайте да ви съкрушава и раздробява дотогава, докато не се превърнете в така необходимия Му пясък.

Ефесяни 4:15-16

“...Който е главата Христос, от Когото цялото тяло, стройно сглобено и свързано чрез всички дарувани свързки, при действието на всяка част според силите ѝ, нараства, за да се съзижда в любов.”